

‘Η Ελληνική Νόσος;

τοῦ Στράτη Στρατήγη

Ἐπ. Δικηγόρου Δ.Ν.,
τ. Βουλευτή Ἐπικρατείας

Διάβασα τό ἄρθρο τοῦ Ἀθαν. Παπανδρόπουλου στήν «Ἐστία» τοῦ περασμένου Σαββάτου, 9ης Μαΐου «Ο κατήφορος τῆς Παιδείας», πού καταλήγει συμπερασματικά στὸ ὅτι ὁ «πιό ἔξυπνος λαός τοῦ κόσμου» ἐπέλεξε τήν καταστροφή του.

Πρόσφατα ἔτυχε νά ξαναδιαβάσω τό ἀποκαλυπτικό βιβλίο τοῦ Γάλλου παλιοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Δικαιοσύνης Alain Peyrefitte «Le Mal Français» (1976) ἀπ' ὃπου καὶ ὁ τίτλος μου (μέ ερωτηματικό). Συμπέραινε ὅτι οἱ κρίσεις καὶ οἱ κακοδαιμονίες στήν χώρα του ὀφείλονταν σέ μιά κουλτούρα γενικευμένης ὑπεροψίας ἀπό ύπερεκτίμηση τῶν ἀρετῶν καὶ ἐπιτευγμάτων τοῦ ἴδιου τοῦ λαοῦ.

Ἀντί ἄρθρου, ἔρανιζομαι, αὐθαίρετα ἵσως, τρία ἀποστάσματα ἀπό ὅτι, τι ἔχει γραφτεῖ σχετικά γιά μᾶς καὶ μιά δική μου περιγραφή γιά τήν σημερινή κατάσταση τῶν πραγμάτων στήν χώρα μας. Γιατί τό ἐρώτημα δέν είναι πιά γιά τό «ποῦ πάει» ὁ «περιούσιος» ὅπως ἐπίσης αὐτάρεσκα αὐτο-αποκαλούμαστε λαός μας, ἀλλά καὶ γιά τό «τίς πταίει».

Ἀνατρέχουν στήν ἀρχαιότητα τό πρώτο, στήν περίοδο πρίν ἀπό τούς Βαλκανικούς Πολέμους τό δεύτερο, καὶ τό τρίτο πρόσφατο, ἐν μέσω τῆς λεγόμενης «μεταπολίτευσης».

Ο κορυφαῖος ἄγγλος ἔλληνιστής καθηγητής, H.D.R. Kitto, στήν εἰσαγωγή του στό κλασσικό του βιβλίο γιά τούς ἀρχαίους «Ἐλληνες», «The Greeks» (1951) ἔγραφε:

«....σέ ἔνα μέρος τοῦ κόσμου τό ὅποιο εἶχε ἐπί πολλούς αἰῶνες ἐκπολιτισθεῖ, καὶ μάλιστα σέ ύψηλό βαθμό, ἀναδείχθηκε μέ τὸν καιρὸν ἔνας λαός, οὔτε πολυάριθμος, οὔτε πολύ ἰσχυρός, οὔτε πολύ καλά ὄργανωμένος, πού εἶχε μία τελείως νέα ἀντίληψη γιά τὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ πού ἔδειχε γιά πρώτη φορά σέ τί χρησίμευε ὁ ἀνθρώπινος νοῦς... αἰσθάνθηκαν, ἀπλά καὶ φυσιολογικά, ὅτι ἡσαν διαφορετικοί ἀπό ὅλους τούς ἄλλους λαούς πού γνώριζαν».

Χώρισαν, συνέχιζε, τό ἀνθρώπινο εἶδος σέ «ἔλληνες» καὶ «βαρβάρους» λόγω ἄλλης λαλιᾶς, ἀλλά ἀργότερα καὶ σέ «δούλους» καὶ «έλευθερους» γιατί δέν εἶχαν τήν ἴδια μέ αὐτούς διευρυμένη ἔννοια τῆς ἐλευθερίας πού τούς καθιστοῦσε πολλές φορές ἀπειθάρχητους καὶ «ἀναρχους»:

«Ἡ ἀνατολίτικη συνήθεια τῆς ὑπόκλισης χτυποῦσε στά μάτια τοῦ «Ἐλληνα ως ἀνελεύθερη. Στά μάτια του ἦταν μιά προσβολή τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας...»

Τό δεύτερο προέρχεται ἀπό τό λήμμα ««Ἐλληνες» στήν Encyclopædia Britannica τοῦ 1910-11 γιά τόν χαρακτήρα τῶν Ἐλλήνων 25 περίπου αἰώνες ἀργότερα:

«Παρά τή σύνθετη προέλευσή τους, ... οἱ σύγχρονοι «Ἐλληνες» εἶναι ἔνας ἀξιοσημείωτα ὄμοιογενής λαός, αἰσθητά διαφορετικός κατά τόν χαρακτήρα ἀπό τούς γειτονικούς λαούς, ... βαθύτατα πεπεισμένος γιά τήν ἀνωτέροτέτα του ἐναντί τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ο ἔχωριστός ὄμως χαρακτήρας τους, σέ συνδυασμό μέ τήν παραδοσιακή τάση τους νά ἀντιμετωπίζουν τούς μή ἔλληνικούς πληθυσμούς ως βαρβάρους, ἀναιρεῖ, στήν πράξη, τή μεγάλη ἐνέργεια καὶ τόν ζῆλο τους ...».

Τό τρίτο μᾶς τό θύμισε πρόσφατα πάλι ὁ Θανάσης Παπανδρόπουλος. Εἶναι ἀπό ἄρθρο τοῦ κορυφαίου μᾶς δημοσιογράφου Γιάννη Μαρίνου, στόν «Οίκονομικό

Η συνέχεια στήν τελευταία σελίδα

Η συνέχεια άπό τήν πρώτη σελίδα

Η Ελληνική Νόσος;

τοῦ Στράτη Στρατήγη

Ἐπ. Δικηγόρου Δ.Ν.,
τ. Βουλευτή Έπικρατείας

Ταχυδρόμο» τής 9ης Νοεμβρίου 1995, ό όποιος, σάν νά
ήξερε, ὅτι 20 χρόνια μετά, τίποτε δέν θά ἄλλαζε:

«Δυστυχῶς, κατά τήν μεταπολιτευτική περίοδο, ἐν
ὸνόματι τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀποκατά-
στασης προηγούμενων ἀδικιῶν, πραγματικῶν ἡ φαντα-
στικῶν, ἡ ἥδη διαβρωμένη ἑλληνική κοινωνία ἀπό τήν
ἀντιδημοκρατική, ἀμαθῆ καὶ ἀπολίτιστη χούντα, δέχθη-
κε τήν θεραπευτική ἀγωγή τῆς ἀσύδοσίας ἐν ὀνόματι
τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀσέβειας ἡ τῆς ἀχρήστευσης
κάθε ἡθικοῦ καὶ νομικοῦ κανόνα... ἔξαχρείωσαν ὅμως
τήν ἑλληνική κοινωνία, πού ἔτσι σήμερα, χωρίς ἔρμα,
χωρίς γνώσεις, χωρίς ἡγεσία μέ κύρος, χωρίς τὸν φόβο
τῆς τιμωρίας, χωρίς τήν κοινωνική ἀπομόνωση τῶν ἡθι-
κά ἀσεβούντων, χωρίς ἀναστολές στήν ἀπληστία γιά
πλουτισμό ἥ (καὶ) γιά νομή τῆς ὅποιας ἔξουσίας σέ
ὅποιονδήποτε χῶρο, βρίσκεται σ' ἐναν θυελλώδη
ώκεανό, βαλλόμενη ἀπό παντοῦ»

Ο «περιούσιος» αὐτός λαός κατέληξε μεταπολιτευ-
τικά νά συνεχίζει νά ἐκλέγει μέ τόν σταυρό προτίμησης
στά κόμματά του, ἄτομα, στήν πλειονότητά τους ἄπει-
ρα, πού προερχόντουσαν κυρίως ἀπό συνδικαλισμέ-
νους κομματικούς «σωλῆνες» καὶ πού ἐπιδόθηκαν σέ
κολακεία του μέ ἐναν ἄκρατο λαϊκισμό.

Τό 2010, οἱ τότε νέοι ἐκλεκτοί του, πρός ἀποφυγή τῆς
χρεωκοπίας τοῦ Δημοσίου, πού ὁ Ἰδιος αὐτός λαός τούς
είχε ὑποχρεώσει, σέ ἀνταμοιβή τῆς ψήφου του, νά διογκώ-
σουν, τόν ὑποχρέωσαν νά προσφύγει σέ δανεισμό αὐτή τῇ
φορά ἀπό τό ΔΝΤ καὶ τούς εὐρωπαίους ἑταίρους του.

Στήν συνέχεια ὅμως τόν ἐξαπάτησαν. Ἄντι νά τοῦ
ποῦν τήν ἀλήθεια καὶ νά τοῦ ἐξηγήσουν τούς λόγους
τῆς χρεωκοπίας, ὅπως ἔγινε σέ ἄλλες εὐρωπαϊκές
χῶρες τοῦ νότου μέ παρόμοια προβλήματα ἀλλά καὶ
στόν ἀδελφό του Κυπριακό λαό, ἀπό λαϊκισμό καὶ πάλι,
δαιμονολόγησαν τόν δανεισμό. Τόν δίχασαν σέ μνημο-
νιακούς καὶ ἀντιμνημονιακούς, τόν «παραμυθιάσανε»
μέ δῆθεν συνωμοσίες (καὶ «ψεκάσματα») τῶν «βαρβά-
ρων» τῆς Εύρωπης, πού ἥθελαν νά τοῦ «πατήσουν τόν
σβέρκο» καὶ νά τοῦ «φᾶνε» τά «κεκτημένα» του.

Πήραν καὶ λάθος μέτρα, τόν «ξεζούμισαν» οἰκονομ-
ικά, καὶ πρίν καλά «πάρει ἐπάνω του» ἄρχισαν νά «σκί-
ζουν φύλλο-φύλλο» τό δυναστικό μνημόνιο.

Τελικά τόν ἀγανάκτησαν καὶ τόν ἐξώθησαν, ἐδῶ καὶ
100 μέρες, μέ ἐνα καλπονοθευτικό ἐκλογικό σύστημα
ἐπινόημά τους, νά παραδώσει τίς τύχες του σέ ἐνα σχε-
τικά μικρό κομμάτι του μέ ἐνα νέο ἡγέτη καὶ τήν παρέα
του, γιατί πίστεψε ὅτι θά τούς σώσει οἰκονομικά ἄλλα
κυρίως ὅτι θά ἀποκαταστήσει τήν χαμένη του ὑπερη-
φάνεια καὶ ἀξιοπρέπεια. Οψόμεθα.